

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 czerwca 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku K. M. z dnia 31 maja 2023 roku o ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego, odmówił jej ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 01.01.1999 r. wskazując, że przedłożone przez nią dowody nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego.

(decyzja – nieponumerowane strony plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniosła K. M. wnosząc o jej zmianę i przeliczenie wartości kapitału początkowego poprzez uwzględnienie do prac w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w latach 1980-1995, wskazując pomocniczo na zeznania świadków.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł jego oddalenie. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że jak wynika z pisma (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. z 23.05.2023 r., akta pracownicze wnioskodawczyni nie zawierają oryginałów świadectw pracy w warunkach szczególnych, zatem archiwum przekazało trzy różne świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z 12.10.1998 r., które stanowią ich kserokopie, a dotyczą one okresów wykonywania tego rodzaju prac:

- od 31.10.1980 r. do 13.05.1983 r.,
- od 1.10.1986 r. do 7.03.1988 r.,
- od 1.09.1989 r. do 31.03.1995 r.

Zdaniem ZUS, załączona przez ubezpieczoną do wniosku dokumentacja, stanowiąca o wysokości wynagrodzeń uzyskanych w okresie zatrudnienia od 30.07.1980 r. do 31.03.1995 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) w Ł., w tym w (...) od 30.07.1980 r. do 30.06.1992 r. w pełnym wymiarze czasu pracy - potwierdzona za zgodność z oryginałem przez (...) Urząd Wojewódzki Archiwum Zakładowe w Ł. - również nie wniosła nowych elementów w zakresie ewentualnego przeliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego, ponieważ wartości uwzględnione w tej dokumentacji zostały już wcześniej uwzględnione przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego w oparciu o przedłożone oryginalne zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) w Ł..

Odnosząc się zaś do spornego okresu wykonywania prac w warunkach szczególnych ZUS podkreślił, że należy mieć na uwadze uwzględnione i nieuwzględnione przy ustalaniu wartości kapitału początkowego okresy składkowe i nieskładkowe przypadające na lata 1980-1995.

Na „wykazie wprowadzonych okresów ubezpieczonego”, związanym z uwzględnionymi przez organ rentowy przy ustalaniu wartości kapitału początkowego okresami składkowymi i nieskładkowymi:

- kodem nr (...) oznaczono uwzględnione okresy składkowe,
- kodem nr „ (...)” oznaczono uwzględnione okresy nieskładkowe z tytułu Wychowywania dzieci,
- kodem nr „ (...)” oznaczono uwzględnione zasiłki chorobowe.

ZUS zwrócił także uwagę na niezaskarżoną decyzję z 28.11.2022 r., mocą której - w rozpoznaniu wniosku z 27.10.2022 r. - odmówiono K. M. prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wobec udokumentowania odpowiednio na wymaganych co najmniej 15 lat tego rodzaju prac

tylko 9 lat 11 miesięcy 22 dni, który to okres uwzględniono w oparciu o świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z 28.06.2005 r.; uwzględniono okres prac w szczególnych warunkach od 3.04.1995 r. do 31.03.2005 r., z czego wyłączono okres przebywania na zasiłku chorobowym od 4.03.1996 r. do 9.03.1996 r. (dotyczy zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł.).

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-5)

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku wnioskodawczynie doprecyzowała, że wnosi przeliczenie kapitału początkowego poprzez przyznanie jej prawa do rekompensaty w związku z warunkami szkodliwymi, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

(oświadczenie – rozprawa z dnia 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):01:09 – 00:01:53 – płyta CD – k. 70; końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):46:08 – 00:47:07 – płyta CD – k. 70)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. urodziła się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Ze świadectwa pracy z dnia 31 marca 1995 roku wynika, że wnioskodawczynie zatrudniona była w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł., (w tym w (...) A. od 30 lipca 1980 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku) od dnia 30 lipca 1980 roku do dnia 31 marca 1995 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: pomoc w wydziale produkcyjnym, przędzacz pomoc. W okresie od 14 maja 1983 roku do dnia 30 września 1986 roku i od dnia 8 marca 1988 roku do dnia 31 sierpnia 1989 roku ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego. Wnioskodawczynie pobierała zasiłek macierzyński: od 25.07.1984 r. do 27.11.1984 r., od 18.09.1987 r. do 21.01.1988 r.

(kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 20-26, świadectwo pracy – k. 27-28, k. 33-33 verte, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 34-36 verte, wykaz zasiłków pobranych po dniu 14.11.1991 r. – k. 37, umowy o pracę – k. 41-42, k. 52-52 verte, k. 54-56 verte, angaże – k. 43, k. 50-51, k. 53, pisma – k. 44-45 verte, k. 47-49, podanie – k. 46, karty płacy – k.58-62)

Wykaz zasiłków z ubezpieczenia społecznego wypłaconych wnioskodawczynie po dniu 14.11.1991 r.: 15.11.1991 – 22.11.1991, 24.02.1992 – 29.02.1992, 16.03.1992 – 17.04.1992, 08.06.1992 – 13.06.1992, 06.07.1992 – 31.07.1992, 16.11.1992 – 21.11.1992, 24.11.1992 -12.12.1992, 08.03.1993 – 16.03.1993, 02.11.1993- 06.11.1993, 08.11.1993 – 19.11.1993, 21.01.1994 – 28.01.1994, 10.06.1994-17.06.1994, 09.12.1994 – 23.12.1994.

(wykaz zasiłków pobranych po dniu 14.11.1991 r. – k. 37)

Wnioskodawczynie pracowała w spornym okresie od 30 lipca 1980 roku jako pomoc przędzaczki. Najpierw do 1992 r. na wydziale produkcyjnym, na którym znajdowało się około 10 przędzarek i 10 rozciągarek, były także zgrzeblarki. Wnioskodawczynie zajmowała się przygotowaniem maszyn dla przędzek. Przeprowadzała pod przędzarkę gary, w których znajdowała się przędza, zdejmowała cewki, które były już uprzedzone, następnie zakładała puste odciągaczki i szła do następnej maszyny. Wskazane czynności wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na hali produkcyjnej. Na hali panował hałas, co wiązało się z koniecznością stosowania zatyczek do uszu, wysoka temperatura, w powietrzu unosił się pył od przędzy. Wnioskodawczynie pracowała na dwie zmiany: od 5 do 13 i od 13 do 21.

Następnie wnioskodawczynie została przeniesiona do pracy w nowym dziale (...) (Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...)) i tam również pracowała jako pomoc przędzaczki wykonując dalej takie same jak wyżej wymienione czynności, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na hali produkcyjnej. Na hali było bardzo dużo maszyn, więcej niż w poprzednim Wydziale, panował hałas, wysoka temperatura i duże zapylenie. Były tam osoby tzw. klimatycy, którzy dbali o to, aby dostosować panującą temperaturę do rodzaju przędzy.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):42:47 – 00:46:08 w związku z e-protokół (...):03:53 – 00:18:20 – płyta CD – k. 70, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):21:02 – 00:34:41– płyta CD – k. 70, zeznania świadka A. S. na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):34:59 – 00:40:37– płyta CD – k. 70)

Ze świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wystawionych w dniu 12.10.1998 r. przez Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) w Ł., wynika że będąc zatrudnioną w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł. wnioskodawczyni:

- od dnia 31 października 1980 roku do dnia do dnia 13 maja 1983 roku;

- od dnia 1 października 1986 roku do dnia 7 marca 1988 roku;

- od dnia 1 września 1989 roku do dnia 31 marca 1995 roku

stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace obróbka surowców włókienniczych i ich przedzenie na stanowisku przędzacz pomoc wymienionym w wykazie A dziale VII poz.1 pkt 9 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

(świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 29-31, k. 38-40)

Organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni udowodniła 9 lat, 11 miesięcy, 22 dni pracy w szczególnych warunkach. Nie zaliczył skarżącej do pracy w warunkach szczególnych prac wykonywanych od dnia 31 października 1980 roku do dnia do dnia 13 maja 1983 roku, od dnia 1 października 1986 roku do dnia 7 marca 1988 roku i od dnia 1 września 1989 roku do dnia 31 marca 1995 roku w (...) A. i w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł..

(decyzja z dnia 28.11.2022 r. – k. nieponumerowane strony plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego, oświadczenie pełnomocnika ZUS na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku e-protokół (...):01:53 – 00:03:53 – płyta CD – k. 70)

Decyzją z dnia 14 stycznia 2002 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162, poz. 1118 ze zm.) – ustalił kapitał początkowy wnioskodawczyni na dzień 01.01.1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 791,50 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1989 do 31.12.1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 64,83%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 791,50 zł ZUS ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 64,83% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w w/w ustawie o emeryturach i rentach z FUS ($64,83\% \times 1\,220,89 \text{ zł} = 791,50 \text{ zł}$).

Przyjęto łącznie 13 lat, 5 miesięcy, tj. 161 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata, 11 miesięcy, tj. 59 miesięcy okresów nieskładkowych. Okresy nieskładkowe podlegają ograniczeniu do 1/3 uwzględnionych okresów składkowych i wyniosły 4 lata, 5 miesięcy, tj. 53 miesiące.

Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 63,06%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 72 579,43 złotych.

(decyzja – k. 20-22 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie ubezpieczonej w następującej wysokości:

- za rok 1989 – 1 003 124,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 2 481 096,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 40,43%;
- za rok 1990 – 8 849 316,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 355 644,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 71,62%;
- za rok 1991 – 12 524 554,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 21 240 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 58,97%;
- za rok 1992 – 19 859 229,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 35 220 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 56,39%;
- za rok 1993 – 29 543 037,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 47 940 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 61,63%;
- za rok 1994 – 39 813 800,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 63 936 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 62,27%;
- za rok 1995 – 5 220,30 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 8 431,44 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 61,91%;
- za rok 1996 – 7 526,09 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 10 476,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 71,84%;
- za rok 1997 – 11 286,12 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 743,16 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 88,57%;
- za rok 1998 – 11 108,37 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 14 873,88 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 74,68%;

Wyliczony na podstawie powyższych danych wskaźnik wyniósł 64,83 %.

(obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego- k. 23 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 26 października 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887), ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552) ponownie ustalił kapitał początkowy wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 890,27 zł. Do obliczenia

podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1989 – 31.12.1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 72,92%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 890,27 zł ZUS ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 72,92% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w w/w ustawie o emeryturach i rentach z FUS ($72,92\% \times 1\,220,89 \text{ zł} = 890,27 \text{ zł}$).

Przyjęto łącznie 13 lat, 5 miesięcy, 13 dni, tj. 161 miesięcy okresów składkowych oraz 5 miesięcy, 17 dni, okresy sprawowania opieki nad dzieckiem: 4 lata, 6 miesięcy, 9 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 4 lata, 11 miesięcy, 26 dni, tj. 59 miesięcy.

Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 63,83%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 82 962,55 złotych.

(decyzja – k. nieponumerowane strony plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie ubezpieczonej w następującej wysokości:

- za rok 1989 – 1 003 124,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 2 481 096,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 121,29%;

- za rok 1990 – 8 849 316,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 355 644,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 71,62%;

- za rok 1991 – 12 524 554,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 21 240 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 58,97%;

- za rok 1992 – 19 859 229,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 35 220 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 56,39%;

- za rok 1993 – 29 543 037,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 47 940 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 61,63%;

- za rok 1994 – 39 813 800,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 63 936 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 62,27%;

- za rok 1995 – 5 220,30 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 8 431,44 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 61,91%;

- za rok 1996 – 7 526,09 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 10 476,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 71,84%;

- za rok 1997 – 11 286,12 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 743,16 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 88,57%;

- za rok 1998 – 11 108,37 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 14 873,88 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 74,68%;

Wyliczony na podstawie powyższych danych wskaźnik wyniósł 72,92 %.

(obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego- k. nieponumerowane strony plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 31 maja 2023 roku wnioskodawczyni wniosła do ZUS o ponowne przeliczenie wartości kapitału początkowego.

(wniosek – k. nieponumerowane strony plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 16 czerwca 2023 roku ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. nieponumerowane strony plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych do akt sprawy aktach ZUS. W poczet materiału dowodowego Sąd przyjął także akta osobowo- płacowe wnioskodawczyni ze spornego okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł., w tym w (...) A. w formie uwierzytelnionych kserokopii, których moc dowodowa czy autentyczność nie były kwestionowane przez pozwany organ rentowy. Zeznania wnioskodawczyni oraz świadków - osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników zatrudnionych w tych samych miejscach co wnioskodawczyni, w analogicznych jak ona okresach były zgodne z tymi dokumentami. Nie ulega zatem wątpliwości, że świadkowie mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawczynią, co potwierdzili w toku swych zeznań przed sądem, przez co posiadają wiedzę na temat wykonywanych przez nią czynności. Relacje tych świadków i wnioskodawczyni wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Dlatego też zeznania te Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.0.1251), w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Przepis ten z mocy art. 175 ust. 4 ww. ustawy ma zastosowanie również do ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego.

Możliwość wzruszenia decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygnięcia o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych.

Niezbędnym warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest powołanie nowych dowodów lub wskazanie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji rentowej, które mogą mieć wpływ na istnienie tego prawa. Prawo do świadczenia należy ustalić ponownie (na wniosek zainteresowanego albo z urzędu), jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody albo ujawnione okoliczności wskazujące na błędność decyzji. Zwrot „nowy dowód” obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem. Zwrot „ujawnione okoliczności” oznacza zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, czyli nie tylko fakty, których ustalenie warunkuje wydanie decyzji, lecz także wszelkie zachowania uczestników postępowania w sprawie ustalania prawa. Należy więc przyjąć, że „ujawnione okoliczności” to określane w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie uprawnień ubezpieczeniowych oraz uchybienia normom prawa materialnego lub/i procesowego wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego (Jankowska Karina, Jędrasik-Jankowska Inetta, Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (w:) Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw z orzecznictwem, komentarz do art.114).

W niniejszej sprawie o rekompensatę (ponowne ustalenie kapitału początkowego przy jej uwzględnieniu) wnioskodawczyni dołączyła szereg nowych dokumentów w postaci kopii świadectw pracy w warunkach szczególnych wraz z wyjaśnieniem Archiwum, szereg umów o pracę, angaży, zaświadczenie z Komendy Miejskiej Policji w Ł. o pożarze jaki miał miejsce w domu skarżącej, jak również zgłosiła wnioski dowodowe w postaci zeznań świadków.

Tym samym należało uznać, że niewątpliwie pojawiły się w sprawie nowe dowody, istniejące jeszcze przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do rekompensaty, a tym samym wysokość kapitału początkowego i które umożliwiły ponowne jego ustalenie.

Zgodnie z treścią art. 173 ust.1 ustawy emerytalnej, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art.173 ust.2 ww. ustawy). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1, 2 i 3 ww. ustawy, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1. okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
2. okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 punkt 5,
3. okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 punkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego, w myśl ust. 3 art.174 ww. ustawy, ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed 1 stycznia 1999 roku.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rekompensata zwiększa zatem wartość kapitału początkowego ubezpieczonego i tym samym daje możliwości odpowiedniego zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Stosownie zaś do treści art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 164), rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Warunki przyznania prawa do rekompensaty określone zostały w art.21 ww. ustawy o emeryturach pomostowych.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych).

Wprawdzie w ust. 2 wyraźnie zastrzeżono, że prawo do rekompensaty nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jednak w przepisie tym chodzi niewątpliwie o emeryturę wcześniejszą przyznaną na podstawie przepisów tej ustawy. Odmiennie rozumienie tego przepisu, tj. uznanie, że rekompensata powyższa nie przysługuje również w wypadku przyznania prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, prowadziłoby do uznania, że art. 21, ust. 1 jest przepisem martwym, gdyż brak byłoby kategorii osób spełniających kryteria do uzyskania przedmiotowej rekompensaty. Należy zatem kierować się wykładnią celowościową i uznać, że racjonalny ustawodawca w żadnym wypadku nie dążyłby do stworzenia przepisu, który nie miałby podstaw do funkcjonowania w obrocie prawnym.

Zatem przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni złożyła odwołanie od decyzji ZUS z dnia 16 czerwca 2023 roku domagając się przeliczenia wartości kapitału początkowego poprzez uwzględnienie do prac w szczególnych warunkach okresu jej zatrudnienia w latach 1980-1995. Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2024 roku wnioskodawczyni doprecyzowała swoje stanowisko i wskazała, że wnioskuje o przyznanie prawa do rekompensaty w związku z warunkami szkodliwymi. Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła zatem ostatecznie posiadania przez

ubezpieczoną wymaganego 15 - letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem ZUS uznał za udowodnione jedynie 9 lat, 11 miesięcy, 22 dni okresów takiej pracy.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki i pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 ww. ustawy, za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.0.1251) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy tegoż rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Z §1 w/w rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W świetle § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić /por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, Prok. i Prawo (...)/.

Ww. rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w §2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl §21-23 tego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty.

Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 w/w rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Tym samym brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub wydanie świadectwa, które nie spełnia wymagań formalnych nie przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. W szczególności ubezpieczony może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. Strony mają też prawo podważać moc dowodową dokumentów, w tym także świadectwa pracy, które jest dokumentem prywatnym i podlega ocenie przez sąd zgodnie z zasadami art. 233 § 1 k.p.c. (tak trafnie SA w S. w wyroku z 20.07.2016 r, III AUa 690/15, LEX nr 2121869).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

W sprawie o świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być jednak zawsze skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego (tak SA w Szczecinie w wyroku z 27.10.2016 r., III AUa 41/16, LEX nr 2151525).

Podkreślić należy, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywała skarżąca bowiem sama nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Dla celów ustalenia pracy w warunkach szczególnych znaczenie ma nie nazewnictwo zajmowanych stanowisk, lecz faktyczny zakres wykonywanych prac.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczona posiada wymagany 15-letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że w spornym okresie zatrudnienia od 30 lipca 1980 roku do dnia 31 marca 1995 roku (z wyłączeniem: okresu urlopu wychowawczego: od 14 maja 1983 roku do dnia 30 września 1986 roku, w tym okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego od 25.07.1984 r. do 27.11.1984 r. (3 lata, 4 miesiące i 17 dni), od dnia 8 marca 1988 roku do dnia 31 sierpnia 1989 roku (1 rok, 5 miesięcy, 24 dni) - łącznie: 4 lata, 10 miesięcy, 11 dni; okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego od 18.09.1987 r. do 21.01.1988 r. (4 miesiące, 4 dni), z uwagi na brak świadczenia pracy w rozumieniu § 2 ust. Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; przypadających po dniu 14 listopada 1991 roku okresów niewykonywania pracy (okresów zasiłkowych): 14.11.1991 r.: 15.11.1991 – 22.11.1991, 24.02.1992 – 29.02.1992, 16.03.1992 – 17.04.1992, 08.06.1992 – 13.06.1992, 06.07.1992 – 31.07.1992, 16.11.1992 – 21.11.1992, 24.11.1992 -12.12.1992, 08.03.1993 – 16.03.1993, 02.11.1993-06.11.1993, 08.11.1993 – 19.11.1993, 21.01.1994 – 28.01.1994, 10.06.1994-17.06.1994, 09.12.1994 – 23.12.1994 – łącznie 5 miesięcy 10 dni), zaś po zsumowaniu powyższych okresów - 5 lat, 7 miesięcy, 25 dni, ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała jako pomoc przędzarza. Na podstawie: zeznań wnioskodawczyni, świadków, zalegających w aktach sprawy akt osobowo- płacowych wnioskodawczyni ze spornego okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł., w tym w (...) A. w formie uwierzytelnionych kserokopii, które to dowody korelowały ze sobą, wzajemnie się uzupełniały sąd ustalił, że wnioskodawczyni pracowała najpierw do 1992 r. na wydziale produkcyjnym, a następnie została przeniesiona do pracy w nowym dziale (...) (Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...)). Skarżąca pracowała przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Wnioskodawczyni zajmowała się przygotowywaniem maszyn dla prządek, które to czuwały nad tym, aby nici szły równo, pozostałe zaś czynności przy obsłudze maszyny wykonywały pomocnice prządki. Wnioskodawczyni jako pomoc przędzarza przyprowadzała pod przędzarkę gary, w których znajdowała się przędza, zdejmowała cewki, które były już uprzedzone, następnie zakładała puste odciągaczki i szła do następnej maszyny. Czynności te wykonywała na hali produkcyjnej na której znajdowały się przędzarki i rozciągarki, na której to panował hałas, co wiązało się z koniecznością stosowania zatyczek do uszu. Poza tym była tam wysoka temperatura, a w powietrzu unosił się pył od przędzy. Fakt wykonywania powyższych prac, jak już wskazano powyżej, stanowczo potwierdzili powołani w sprawie świadkowie, którzy wspólnie pracowali z odwołującą. Wskazana praca – pomoc przędzarza jest pracą w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A dziale VII pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (DZ.U. nr 8, poz. 43 ze zm.) jako praca przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzenie. Nie ulega również wątpliwości, że załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz.Ur.MG Nr 4, poz. 7) w Wykazie A Dział VII w przemyśle lekkim poz. 1 obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie w pkt 10 wymienia stanowisko pomocnika w oddziale produkcyjnym.

Z powyższego wynika zatem, iż ubezpieczona jako pomoc przędzarza w rzeczywistości stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywała czynności przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Odliczenie od spornego okresu pracy tj. od 30 lipca 1980 roku do dnia 31 marca 1995 roku tj. 14 lat ,8 miesięcy, 2 dni - okresu urlopu wychowawczego, okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, przypadających po dniu 14 listopada 1991 roku okresów zasiłkowych tj. 5 lat, 7 miesięcy, 25 dni **dało okres 9 lat i 7 dni**, w którym to odwołująca wykonywała obowiązki pracownicze w warunkach szczególnych, a po doliczeniu tego okresu do już zaliczonego przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach tj. 9 lat, 11 miesięcy, 22 dni, skarżąca niewątpliwie spełnia wymóg posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach i tym samym przyznania rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach i zobowiązał tym samym Zakład

Ubezpieczeń Społecznych do doliczenia do kapitału początkowego stanowiącego podstawę obliczenia emerytury wnioskodawczyni rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach.